

รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน

จังหวัดเชียงราย

A Model for Managing Accommodation to Conserving the Environment and Local Culture in Chiang Rai Province for ASEAN Community

ศรินภา กองคำฟู, รองศาสตราจารย์ ดร.สุปรานี ขวัญบุญจันทร์

และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี ฤทธิบุญลย์

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ใช้กระบวนการเดลฟายเทคนิคจากผู้เชี่ยวชาญทั้งสิ้นจำนวน 17 คน ในการให้สัมภาษณ์ และตอบแบบสอบถาม จำนวน 3 รอบ และนักท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงราย 400 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นต่อรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พัก รูปแบบที่ได้จากสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญโดยเทคนิค Delphi ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) = 0.60-1.00 จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) = 0.896 กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำผลจากการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว นำเสนอในการประชุมกลุ่ม (focus group) เพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบฯ

ผลการสัมภาษณ์โดยผู้เชี่ยวชาญจากเทคนิค Delphi พบว่าด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น (Md. = 4.64) และด้านการจัดการที่พักเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Md. = 4.59) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการรองรับประชาคมอาเซียน (Md. = 4.31) อยู่ในระดับมาก มีค่าพิสัยควอไทล์ (IR) เท่ากับ 0.87 – 1.09 (มีค่าไม่เกิน 1.50) ซึ่งแสดงว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกัน และผลการสอบถามนักท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวเห็นด้วยกับรูปแบบฯ ในภาพรวมในระดับมาก และมีความคิดเห็นระดับมากอันดับแรก คือ วัฒนธรรมท้องถิ่น รองลงมาคือ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และดำเนินการจัดการประชุมกลุ่มย่อย ผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบฯ แล้วนำไปปรับปรุงรูปแบบ ได้รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

ที่ประกอบด้วย 3 ด้านคือ 1) การจัดการที่พักเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 2) ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น และ 3) ด้านการรองรับประชาคมอาเซียน

คำสำคัญ: การจัดการธุรกิจที่พัก การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมท้องถิ่น ประชาคมอาเซียน

Abstract

The aim of this study was to develop a management business accommodation model for the conservation of the environment and local culture for ASEAN community in Chiang Rai province. The sample consisted of seventeen business accommodation experts and were interviewed and answered questionnaires by the Delphi technique (three rounds). There were four hundred tourists (population using the Taro Yamane (1967) sample size chart) in Chiang Rai who were also samples, to answer the questionnaire related to the opinion of the model. The content validity of this model was approved by five experts, who found that the Index of Item Objective Congruence ranged from 0.60 to 1.00; meanwhile the reliability was tested by thirty samples, who found it at a level of 0.89. The result from the survey questionnaires were discuss at the focus group to confirm the suitability of this model.

The findings from interviews with business accommodation experts using the Delphi technique found that the local culture (Md. = 4.59) and property management for environmental protection (Md. = 4.64) were at the highest level. The reserve ASEAN community (Md. = 4.31) was at the high level. The quartile range (IR) was in range of 0.87 to 1.09 (not to exceed 1.50), indicated that there was congruence among the experts. The results from tourist opinions found that overall they agreed with the model at a high level. The two priority opinions at the high level were local culture and the environmental conservation respectively. When considering each topic, the local culture was in the first rank, and the environmental conservation was in the second rank. The results from the focus group of experts meeting to consider the appropriateness of the model revealed that the management model for business accommodation to conserve the environment and local culture to reserve ASEAN community in Chiang Rai province included three areas:- 1) property management to protect the environment, 2) local culture, and 3) support of the ASEAN community.

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ลดการขาดดุลระหว่างประเทศ สร้างรายได้ในระบบเศรษฐกิจ โดยช่วงปี พ.ศ. 2555 – 2557 มีนักท่องเที่ยว ต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่น้อยกว่า 20 ล้านคนต่อปี นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นจำนวนมากนั้น เข้ามาเยี่ยมชมความงดงามของทรัพยากรการท่องเที่ยว ทั้งธรรมชาติและวัฒนธรรม ส่งผลให้ทรัพยากรการท่องเที่ยวทรุดโทรมลงเป็นอย่างมาก จะเห็นได้จากปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงทางสังคม รวมถึงมลภาวะที่เพิ่มมากขึ้น สถานการณ์ดังกล่าวอาจมาจากหลายปัจจัย แต่กิจกรรมจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอาจถือเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อน (Global Warming) ซึ่งสังคมเริ่มให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ในการประชุม Globe'90 Conference ที่เมืองแวนคูเวอร์ ณ ประเทศแคนาดา การประชุมในครั้งนั้นทำให้สังคมหันมาใส่ใจอนุรักษ์ธรรมชาติ รักษาสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

จากการคาดการณ์ขององค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization : UNWTO) คาดการณ์ว่า ในปี พ.ศ. 2563 จะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ 1,600 ล้านคน โดยภูมิภาคที่มีแนวโน้มเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวคือ เอเชียตะวันออก และแปซิฟิก และกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยกับประเทศในอาเซียน 9 ประเทศ ร่วมกันก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) หรือที่เรียกกันว่าประชาคมอาเซียน (ASEAN Community : AC) โดยแบ่งเป็น

3 ประชาคมหลักคือ 1) ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน 2) ประชาคมการเมืองและเศรษฐกิจอาเซียน และ 3) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน การรวมกลุ่มเพื่อให้เกิดความร่วมมือ และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้เจริญก้าวหน้า อีกทั้งยังเป็นการสร้างอำนาจ การต่อรองที่สูงขึ้นในด้านเศรษฐกิจอาเซียน มุ่งเน้นให้เกิดการรวมตัวทางเศรษฐกิจ ความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างกัน และเพื่อให้ประเทศสมาชิกสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่นๆ ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศนำร่องในเรื่องสินค้าและบริการคือการท่องเที่ยวและการบิน จังหวัดเชียงราย เป็นหนึ่งในจังหวัดที่คณะกรรมการความสงบแห่งชาติได้กำหนดให้เป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยเมืองชายแดนที่สำคัญมีพรมแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านซึ่งจุดผ่านแดน 3 จุด อยู่ในอำเภอแม่สาย ด้านตรงข้ามคืออำเภอท่าลี่เหล็ก สหภาพพม่า อำเภอเชียงแสน ด้านตรงข้ามคือด่านเมืองต้นผึ้ง แขวงบ่อแก้ว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และอำเภอเชียงของด่านตรงข้ามคือด่านเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จากการเป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ทำให้มีการวางยุทธศาสตร์พัฒนาพื้นที่ ทั้ง 3 อำเภอ ในด้านการกระตุ้นเศรษฐกิจ การพัฒนาศักยภาพ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การอำนวยความสะดวก การบริหารจัดการเชิงพื้นที่ จากการวิเคราะห์บทบาทของพื้นที่ พบว่าจังหวัดเชียงราย มีศักยภาพในด้านการค้า การท่องเที่ยว และโลจิสติกส์ โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยวมีการส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวข้ามพรมแดน ซึ่งมีแนวโน้มทำให้ตัวเลขจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นจากการสำรวจข้อมูลสถานที่พักผ่อน ห้างพัก ผู้เยี่ยมชม และรายได้จาก

การท่องเที่ยว ทัวราชาณาจักร พ.ศ. 2552-2558 พบว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ 159,191,303 คน และมีจำนวนห้องพัก 650,643 ห้อง และเมื่อจำแนกเป็นรายจังหวัดในภาคเหนือ จ.เชียงราย มีจำนวนผู้มาเยี่ยมเยือนทั้งหมด 2.7 ล้านคน และมีจำนวน ผู้เข้าพักแรมทั้งชาวไทย และต่างประเทศประมาณ 2.1 ล้านคน โดยมีจำนวนห้องพัก 14,482 แห่ง (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558: ออนไลน์) จากจำนวนห้องพักที่มีปริมาณมากทำให้เห็นความสำคัญของธุรกิจที่พักมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวการเพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว การเป็นแหล่งการจ้างงานที่สำคัญหรือการเจริญเติบโตของภาคเศรษฐกิจอื่นๆ เป็นผลกระทบต่อเนื่องมาจากการเจริญเติบโตของธุรกิจที่พักแรม และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (APAT, 2002; Mensah, 2004; Trung & Kumar, 2005). จำนวนของห้องพักที่มีเพิ่มมากขึ้นนี้เองอาจส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดแนวคิดในการจัดการธุรกิจที่พักเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความคิดของการอนุรักษ์รักษาสิ่งแวดล้อมการใช้ทรัพยากรโดยคำนึงถึงอนาคตและผลประโยชน์สูงสุดของนักท่องเที่ยวอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและประชากรท้องถิ่นจะต้องอาศัยการพัฒนาอย่างยั่งยืน นั่นคือธรรมชาติและทรัพยากรการท่องเที่ยวควรจะใช้และการป้องกันไว้เพื่อให้ลูกหลานในอนาคตสามารถที่จะได้รับประโยชน์จากทรัพยากรเหล่านี้ ความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนโดยองค์การระดับชาติระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ

ปัจจุบันธุรกิจที่พักแรมขนาดใหญ่และโรงแรมประเภทเรือสำราญมีแนวโน้มความสนใจในด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม

(Mensah, I. 2005). โรงแรมขนาดใหญ่ที่เป็นที่พักแรมของนักท่องเที่ยวต่างประเทศได้มีส่วนเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติผ่านการตกแต่งอาคารและห้องพัก การออกแบบเครื่องแต่งกายของพนักงาน และการอบรมพนักงานให้มีกริยามารยาท ปัจจุบันที่พักต่างๆ เป็นสถานที่จัดนิทรรศการทางศิลปวัฒนธรรมอย่างสม่ำเสมอ ในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมนั้น ที่พักแรมเป็นผู้มีส่วนร่วมทางตรงและทางอ้อมในการรักษาสิ่งแวดล้อม เช่น การบำบัดน้ำเสีย การเชิญชวนและสนับสนุนให้สังคมตระหนักในด้านการรักษาสภาพแวดล้อมในโครงการด้านสิ่งแวดล้อมและอนุรักษ์พลังงานต่างๆ ผ่านการฝึกอบรมพนักงาน การจัดประชุมสัมมนา การเสนอความรู้และเชิญชวนแขกของโรงแรมช่วยกันรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในที่ตั้งของโรงแรม แต่สำหรับโรงแรมขนาดเล็กหรือโรงแรมอิสระ แม้ว่าจะลำดับความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมไว้สูง (IH & RA, 2004) แต่มันก็เป็นเรื่องยากสำหรับโรงแรมขนาดเล็กและโรงแรมอิสระที่จะจัดการธุรกิจเพื่อสิ่งแวดล้อม (Cummings, 1997; Enz & Siguaw, 1999; Kirk, 1998) นอกจากนี้ความกังวลด้านสิ่งแวดล้อมและความตั้งใจขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้จัดการโรงแรมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของการปฏิบัติด้านสิ่งแวดล้อมการรับรู้และความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมภายนอกและตัวแปรขององค์กร เช่น ขนาดที่ตั้งและสถานการณ์การเงิน (Bohdanowicz, 2005; Dewhurst & Thomas, 2003; Le Hollenhorst Harris, McLaughlin, & Shook, 2006)

จะเห็นได้ว่าธุรกิจที่พัก ยังมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง/โดยเฉพาะที่พักระบบเรือสำราญ

ต่างประเทศ ส่งผลให้ที่พักระบบเครือข่ายท้องถิ่น
หลายๆ ที่พักต้องผลักดันธุรกิจของตัวเองโดยใช้
กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อมาแข่งขันให้ทัดเทียมกับที่พัก
ระบบเครือข่ายต่างประเทศได้ ซึ่งกลยุทธ์หลักที่
สามารถทำให้ที่พักมีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับ
จากนักธุรกิจและนักท่องเที่ยว นั้น ก็คือกลยุทธ์
การจัดการภาพลักษณ์ความบันเทิงรูปแบบหนึ่ง
ที่สามารถสร้างความแตกต่างให้แก่ธุรกิจที่พักแบบ
เดิมๆ ได้นั้นคือการจัดการบริการการท่องเที่ยวแบบ
เน้นหนักการแก้ลูกค้า ในลักษณะของการแสดง
ความเป็นวัฒนธรรมไทยต่าง ๆ เช่น การแสดงศิลปะ
การฟ้อนรำ การทำขนมไทย การปลูกข้าว การปั้นหม้อ
สวนสัตว์ โรงละคร เป็นต้น เพื่อให้นักท่องเที่ยว
ได้ใช้เวลาพักผ่อนไปกับการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม
ภายในที่พัก

ดังนั้นการท่องเที่ยวประเภทที่พักที่พักรวม
แบบสัมผัสวัฒนธรรมและประเพณีไทย หรือที่เรียกว่า
ที่พักที่มีการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ก็เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่สามารถสร้าง
ความแตกต่างจากคู่แข่งทางธุรกิจมีวัตถุประสงค์
ให้นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมและ
วิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย
ศิลปะแขนงต่างๆ หรือมีประสบการณ์วัฒนธรรม
ในด้านต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ กิจกรรม
การท่องเที่ยวภายในที่พักที่มีการจัดการการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะอยู่ในรูปแบบที่ได้รับความ
รู้หรือประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมและ
ประเพณีไทย ในขณะเดียวกันก็จะได้รับความ
เพลิดเพลินและยังสามารถตอบสนองความ
ต้องการใหม่ๆ ของนักท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม
วิถีการดำเนินชีวิตแบบไทย การดำเนินชีวิตของ
บุคคลแต่ละยุคสมัย เป็นจุดขายที่สำคัญที่จะช่วย

เป็นแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจในการ
เข้ามาท่องเที่ยวโรงแรม/ที่พักที่มีการจัดการการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสม
แก่การพักผ่อนของนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบธรรมชาติ
และสัมผัสวัฒนธรรมต่างๆ ของไทยอย่างแท้จริง
การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงเป็นการท่องเที่ยว
อีกรูปแบบหนึ่งที่ธุรกิจที่พักต่างกำลังให้ความสนใจ
ในการที่จะนำมาเป็นจุดขายของที่พัก เนื่องจาก
สามารถสร้างภาพลักษณ์ที่แตกต่างให้แก่ที่พักได้
ซึ่งอาจนำมาด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น
และผลกำไรในที่สุด (อนุรักษ์ ไกรยุทธ, 2557)

จากสถานการณ์ดังกล่าวอาจมองเป็นทั้ง
“วิกฤต” และ “โอกาส” ของอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยว ซึ่งถ้ามีการวางแผนบริหารจัดการ
ทรัพยากรการท่องเที่ยว การวางแผนเชิงรุกเพื่อ
รองรับกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสิ่งแวดล้อม
ซึ่งในปัจจุบันเราสามารถพบเห็นสถานการณ์ที่
มาจากการที่ละเลยการใส่ใจกับสภาพแวดล้อม
ซึ่งผลกระทบส่วนหนึ่งก็เกิดขึ้นจากอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวทั้งทางตรง และทางอ้อมก่อให้เกิด
มลภาวะต่างๆ รวมถึงวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์
และมีความหลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละ
ภูมิภาคนั้น เมื่อเวลาเปลี่ยนไปด้วยปัจจัยทั้งทาง
เศรษฐกิจ สังคม ทำให้วัฒนธรรมบางอย่าง
แปรเปลี่ยน หรือบางอย่างอาจเลือนหายไป ดังนั้น
ประเด็นปัญหาในการวิจัยในครั้งนี้ คือศึกษารูปแบบ
การจัดการที่พักเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม
ท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัด
เชียงราย ซึ่งเป็นการบริหารจัดการเชิงพื้นที่ โดย
มีการบูรณาการเตรียมการรองรับเชิงสังคมและ
สิ่งแวดล้อม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงรายที่สร้างขึ้นจากศึกษาแนวคิดทฤษฎีและผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้และนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ต่อไป

2. ได้แนวทางในการจัดการธุรกิจรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงรายเพื่อพัฒนาองค์กรให้ไปสู่เป้าหมาย พันธกิจ วิสัยทัศน์

3. เป็นข้อมูลสนับสนุนสำหรับผู้ประกอบการหรือผู้บริหารระดับสูงในการจัดการธุรกิจอุตสาหกรรม โรงแรม ที่พัก เพื่อเป็นแนวทางในการรองรับนักท่องเที่ยวในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. ศึกษาการบริหารจัดการของธุรกิจที่พักในเรื่องการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในประเด็นเรื่องสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายนโยบายและมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมและการจัดการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

2. ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการธุรกิจที่พักเพื่อวัฒนธรรมท้องถิ่นในประเด็นเรื่องการ

แต่งกาย อาหาร การตกแต่งภายในอาคารที่พักดนตรีการแสดง กิจยามารยาท การจัดภูมิทัศน์และการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น

3. ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการรองรับประชาคมอาเซียนในประเด็นเรื่อง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศอาเซียน การบริหารจัดการที่พัก การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการปฏิบัติงานและการบริหารทรัพยากรมนุษย์

ขอบเขตด้านประชากร

1. ผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ในเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique)

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์และตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถด้านการจัดการธุรกิจโรงแรมผู้ประกอบการหรือผู้บริหารระดับสูง ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว ผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อม ด้านธุรกิจที่พัก ผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวนทั้งสิ้น 17 คน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำรวจความคิดเห็น

ประชากรที่ศึกษาคือนักท่องเที่ยวในอำเภอแม่สาย อำเภอเชียงแสน และอำเภอเชียงของ จำนวน 2,400,000 คน (ระบบข้อมูลสารสนเทศจังหวัดเชียงราย.ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง คือนักท่องเที่ยวใน อำเภอแม่สาย อำเภอเชียงแสน และอำเภอเชียงของ จำนวน 400 คน (Taro Yamane, 1967)

3. ผู้ทรงคุณวุฒิสำหรับการประชุมสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องในการจัดการธุรกิจอุตสาหกรรมในประเทศไทยเป็นผู้พิจารณารูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการ

รองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม ด้านโรงแรม และด้านวิจัย

4. ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินการตามกระบวนการวิจัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2558 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2559

ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ อำเภอแม่สาย อำเภอเชียงแสนและอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาแนวทางการจัดการธุรกิจที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

2. สร้างรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย โดยใช้เทคนิคเดลฟาย จากการสัมภาษณ์และสอบถามผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 คน จำนวน 3 รอบ

3. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามของรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงรายโดยนำรูปแบบให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) = 0.60-1.00 ด้านความเชื่อมั่น (Reliability Analysis) = 0.896 โดยนำแบบสอบถามไปดำเนินการทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด

4. สำนวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยว จำนวน 400 ชุด

5. การประชุมสนทนากลุ่มเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับ ประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (Md. = 4.64) และเมื่อพิจารณาในรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น (Md. = 4.64) ด้านการจัดการที่พิกัดเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Md. = 4.59) อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการรองรับประชาคมอาเซียน (Md. = 4.31) อยู่ในระดับมาก มีค่าพิสัยควอไทล์ (IR) เท่ากับ 0.87 - 1.09 ซึ่งมีค่าไม่เกิน 1.50 แสดงว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นสอดคล้องกัน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รูปแบบการจัดการธุรกิจที่פקเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ในภาพรวม แยกเป็นรายด้านเรียงตามลำดับข้อความที่มีค่ามัธยฐานสูงสุดตามลำดับ

ลำดับที่	รูปแบบการจัดการที่פק	Md.	IR	ระดับความคิดเห็น	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
1	ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น	4.64	1.04	มากที่สุด	สอดคล้อง
2	ด้านการจัดการที่פקเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	4.59	1.09	มากที่สุด	สอดคล้อง
3	ด้านการรองรับประชาคมอาเซียน	4.31	0.87	มาก	สอดคล้อง
	รวม	4.64	1.02	มากที่สุด	สอดคล้อง

2. ผลการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อรูปแบบการจัดการธุรกิจที่פקเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการธุรกิจที่פקเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

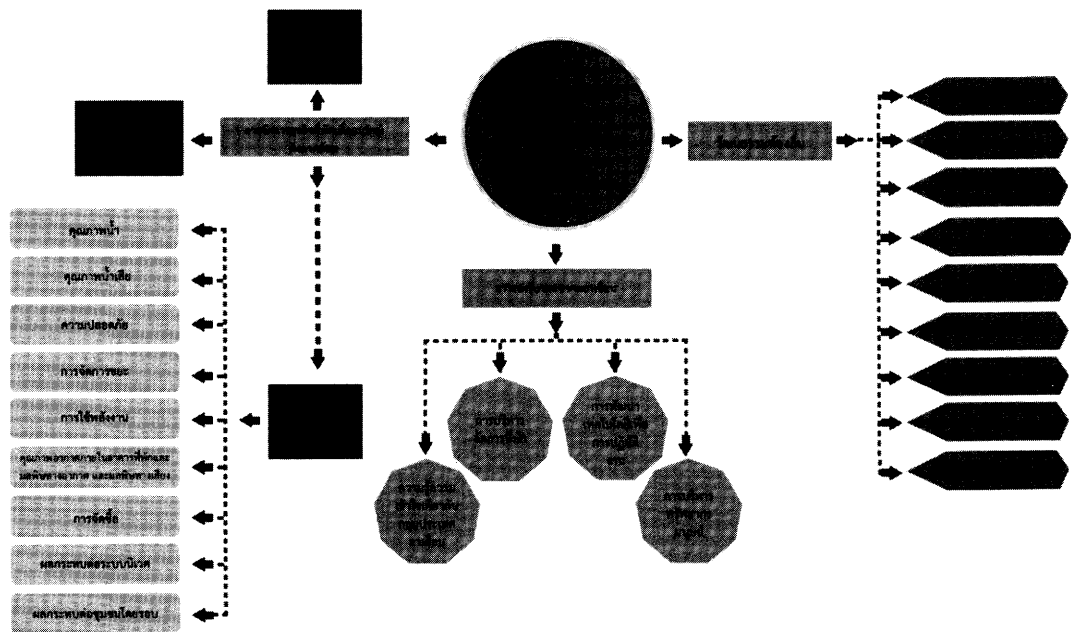
และวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$, $SD. = 0.45$) โดยความคิดเห็นระดับมากอันดับแรกคือ วัฒนธรรมท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.34$, $SD. = 0.43$) รองลงมาคือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 4.13$, $SD. = 0.52$) ตามลำดับ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการธุรกิจที่פקเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ในภาพรวม

ลำดับ	รูปแบบการจัดการที่פק	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	ด้านการจัดการที่פקเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	4.13	0.52	มาก
2	ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น	4.34	0.43	มาก
3	ด้านการรองรับประชาคมอาเซียน	3.97	0.41	มาก

สรุป รูปแบบการจัดการธุรกิจที่פקเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการ

รองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ดังภาพประกอบที่ 1

ภาพประกอบที่ 1 แสดงรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
และวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) ด้านการจัดการที่พักเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 2) ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น และ 3) ด้านการรองรับประชาคมอาเซียน และเมื่อสอบถามผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้เทคนิคเดลฟายในรอบที่ 1 ได้ข้อมูลมาเพื่อจัดทำแบบสอบถามในรอบที่ 2 และเมื่อนำไปสอบถาม พบว่าได้ข้อมูลยืนยัน ทุกข้อ เช่นเดียวกับในรอบที่ 3 โดยในรอบที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นในภาพรวมของรูปแบบฯ อยู่ในระดับมากที่สุด (Md. = 4.64) และเมื่อพิจารณาในรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น (Md. = 4.64) ด้านการจัดการที่พัก

เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Md. = 4.59) อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการรองรับประชาคมอาเซียน (Md. = 4.31) อยู่ในระดับมาก มีค่าพิสัยควอไทล์ (IR) เท่ากับ 0.87 - 1.09 (มีค่าไม่เกิน 1.50) แสดงว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกัน ผลดังกล่าวสอดคล้องกับที่นำไปสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่เห็นด้วยกับภาพรวมของรูปแบบฯ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$, SD. = 0.45) และเมื่อพิจารณาในรายด้านเรียงตามลำดับ พบว่าอันดับแรกคือวัฒนธรรมท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.34$, SD. = 0.43) รองลงมาคือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 4.13$, SD. = 0.52) และด้านการรองรับประชาคมอาเซียน ($\bar{X} = 3.97$, SD. = 0.41) ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ทั้งผู้เชี่ยวชาญและนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ

โชติกา พรทินผล (2556) ที่ศึกษาเรื่อง แนวทางการบริหารจัดการโรงแรมโดยใช้มิติทางวัฒนธรรม พบว่า โรงแรมที่ศึกษามีการนามิติดัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานด้านต่างๆ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการ ได้แก่ การแต่งกายของพนักงานการตกแต่งห้องพัก การจัดอาหาร การตกแต่งภายในอาคารของโรงแรม ศิลปะการแสดงดนตรี ภาษา การจัด ภูมิทัศน์และด้านกิจกรรมการปฏิบัติตัวของพนักงาน เป็นต้น โดยสรุปการศึกษาวิจัยเรื่อง โรงแรม : การบริหารจัดการโดยใช้มิติทางวัฒนธรรม จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นการศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการโรงแรมโดยใช้มิติทางวัฒนธรรมเพื่อหาแนวทางมาพัฒนาการบริการให้ประทับใจแก่ผู้รับบริการ และสนองความต้องการของลูกค้าทุกระดับอย่างเหมาะสม ตลอดจนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมและเป็นการเตรียมพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในอนาคต และซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ม.ล.ดุษฎี ชุมสาย และ ญิบพัน พรหมโยธี (2557) ที่กล่าวถึงเหตุจูงใจที่ทำให้คนเดินทางท่องเที่ยว คือ การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Institute of Technology Bundung (1995) เสนอว่า การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเป็นเรื่องของศาสตร์และศิลป์ และเป็นประสบการณ์ทั้งหมดของนักท่องเที่ยวเป็นทั้งหมดของกระบวนการที่ได้พบเห็น ซึ่งคนๆ หนึ่งได้ข้อมูลข่าวสารมาประกอบการตัดสินใจในการเดินทาง ได้ประสบการณ์ระหว่างการเดินทางได้รับความสุขเพลิดเพลินกับธรรมชาติและได้พบเห็นวิถีชีวิตของผู้คน นอกจากนี้ ยังพบว่านักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้กลายเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในยุโรป อีกทั้งประเทศอื่นๆ ได้ พยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศ

ของตนเอง (Nzama, Magi, & Ngocoho, 2005) นอกจากการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมจะสามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศ และนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจทั้งระดับประเทศและระดับภูมิภาคแล้ว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมให้คงอยู่ต่อไป

2. ผลการวิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นด้านการจัดการที่พักเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Md. = 4.59) อยู่ในระดับมากที่สุดและอยู่ในอันดับที่สองรองจากวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่นเดียวกับความเห็นของนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Watkins, 1994:70 ได้ทำการวิจัย Do Guests Want Green Hotel ผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวต้องการที่จะเข้าพักในโรงแรมที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม แต่พวกเขาก็จะไม่เต็มใจที่จะจ่ายเพิ่มให้กับกองทุนนโยบายสีเขียวของโรงแรม ในขณะที่ 74% ของผู้ตอบแบบสอบถามมองว่าตัวเองเป็นผู้บริโภคที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อมใจและคิดว่าตัวเองจะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีใจเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่วนหนึ่งของทัศนคติที่มีอาจเป็นเพราะนักท่องเที่ยวเหล่านี้เดินทางเพื่อหลบหนีภาระหน้าที่ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้การที่โรงแรมมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายเพื่อสิ่งแวดล้อมจะมีผลต่อความน่าจะเป็นในการเข้าพักของพวกเขาในการเข้าพักในโรงแรมรีไซเคิลเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมแบบสีเขียวเพียงใดส่วนใหญ่ดูเหมือนจะยอมรับกลยุทธ์ด้านสิ่งแวดล้อมมากที่สุด ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวว่าพวกเขากำลังมีแนวโน้มหรือมีโอกาสอย่างมากที่จะเข้าพักในโรงแรมที่มีกลยุทธ์ด้านสิ่งแวดล้อม ร้อยละ 26 ของผู้ตอบแบบสอบถามบอกว่ามันไม่สำคัญกับพวกเขาขณะที่น้อยกว่าร้อยละ 3 ดูเหมือนจะต่อต้านความคิดของสิ่งแวดล้อมในโรงแรม และจากการศึกษาของ

Ricaurte, E. Verma, R., & Withiam, G. (2012) เรื่อง “Hospitality Sustainability Reporting: Slow, Steady Progress” พบว่า Green Hotel เป็นปัจจัยหลักในการดำเนินธุรกิจโรงแรมที่ยั่งยืน และจากการศึกษาก็ยังพบว่าในการพิจารณาเลือกใช้บริการโรงแรมขององค์กรธุรกิจต่างๆ นั้น ไม่ได้บอกให้โรงแรมได้ทราบว่าพวกเขาต้องการโรงแรมที่มี Green Initiatives อย่างไร แต่เขาจะพิจารณาตัดสินใจเลือกใช้โรงแรมที่พิจารณาแล้วเห็นว่ามีความเหมาะสมในเชิงนโยบายและการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างยั่งยืนในการที่จะรับเอาโรงแรมเหล่านั้นเข้ามาร่วมห่วงโซ่อุปทานของตนเอง และสอดคล้องกับแนวคิดของ Bender, 2013 กล่าวว่าเกือบสองในสามของผู้เดินทางพบว่าพวกเขามักจะพิจารณาสภาพแวดล้อมเมื่อจะเลือกโรงแรม การขนส่ง และอาหารหรือกิจกรรมเพื่อสิ่งแวดล้อมบางอย่าง เช่นการรีไซเคิลขวด กระป๋อง และกระดาษจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันและผู้บริโภคมีแนวโน้มที่จะใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมเมื่อพวกเขาเดินทางโดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะเข้าพักที่โรงแรม และกลยุทธ์การจิตตาสีเขียวที่ประสบความสำเร็จจะต้องดึงทั้งองค์ความรู้ (คุณลักษณะที่ทำงาน) และอารมณ์ (ผลประโยชน์ทางอารมณ์) นั่นคือภาพสีเขียวควรจะสร้างโดยใช้ทั้งการทำงาน และอารมณ์ภาพสีเขียว Hartmann, Ibanez, & Sainz, 2005)) การทำงานจะใช้กลยุทธ์การวางตำแหน่งสีเขียวที่มีการพัฒนาผ่านการสร้างและการสื่อสารคุณลักษณะและประโยชน์ของผลิตภัณฑ์สีเขียว ผู้บริโภคจะมองหาโรงแรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติที่เป็นสีเขียว เป็นภาพโรงแรมที่ส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมผ่านความมุ่งมั่นที่มีต่อ brand โรงแรม เช่นการส่งเสริม 3 R: Reduce, Reuse และ recycle โดยการใช้เครื่องเงินและ

เครื่องแก้วเพื่อลดของเสียที่เกิดจากข้อผิดพลาดพลาสติกและถ้วยกระดาษ สิ่งอำนวยความสะดวกในการอาบน้ำรวมถึงถังขยะรีไซเคิลสำหรับกระดาษ พลาสติกและแก้ว Element, 2011 การรับรู้ของแขกที่เข้าพักในด้านความมุ่งมั่นของโรงแรมที่เน้นความสำคัญในการให้บริการด้านสิ่งแวดล้อมและสามารถมองเห็นได้ว่ามี การอนุรักษ์ทรัพยากรอาจสร้างของภาคีของผู้บริโภคในระดับที่สูงขึ้น จากผลการวิจัยและเหตุผลดังกล่าวจึงอาจทำให้ทั้งผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับว่า การจัดการที่พิถีพิถันเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พิถีพิถันเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

3. ผลการวิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญและนักท่องเที่ยวเห็นด้วยกับการจัดการธุรกิจที่พิถีพิถันเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย เมื่อพิจารณาในภาพรวม ด้านการรองรับประชาคมอาเซียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 จุดประกายต่อยอดภาคธุรกิจและบริการใน 10 ประเทศให้ผสมกันเป็นตลาดเดียว เพื่อร่วมขับเคลื่อนเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้ให้เติบโตและเอื้อประโยชน์ร่วมกับการท่องเที่ยวนับเป็นอีกธุรกิจที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) จากเดิมจะเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับคนทั่วไปที่ไม่ได้ข้องเกี่ยวในแวดวงธุรกิจหรือเป็นผู้ประกอบการในภาคธุรกิจที่มีส่วนได้ประโยชน์หรือส่วนที่ต้องปรับตัวแข่งขันจากการเตรียมความพร้อม เพื่อการเปิดเสรีทางการค้าเต็มรูปแบบในปี 2558 หากแต่ในวันนี้นี้หลายคนเริ่ม

ตระหนักถึงผลของการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนว่าไม่ได้ห่างไกลจากเรา ธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว นับเป็นหนึ่งในธุรกิจภาคบริการที่ต้องเตรียมพร้อมรับมือในทันที กับการเปลี่ยนของการเปิดเสรีทางการค้าที่จะมีขึ้นในปี 2558 ประเทศสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ บรูไน ลาว กัมพูชา เวียดนาม และพม่า จะเปิดเสรีต่อกันในภาคบริการทันทีเมื่อถึงเวลานั้นนักท่องเที่ยวแต่ละชาติจะไปมาหาสู่และทำการค้าระหว่างกันได้อย่างเสรี (หอการค้าไทย, ออนไลน์) โดยที่องค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (UNWTO) รายงานว่า ภูมิภาคอาเซียนมีการเติบโตของนักท่องเที่ยวสูงที่สุดถึงกว่าร้อยละ 10 ทั้งนี้ ประเทศอาเซียนได้สนับสนุนความร่วมมือกันอย่างต่อเนื่องในการที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เป็นจุดหมายปลายทางเดียวกัน (Single Tourist Destination) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวไม่เพียงแค่เดินทางมาท่องเที่ยวประเทศใดประเทศหนึ่งเท่านั้น แต่ยังท่องเที่ยวเชื่อมโยงไปสู่ ประเทศอื่นในภูมิภาคอาเซียนอีกด้วย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ออนไลน์) เหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ทั้งผู้เชี่ยวชาญและนักท่องเที่ยวเห็นด้วยกับการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย เมื่อพิจารณาในภาพรวมด้านการรองรับประชาคมอาเซียน อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการเผยแพร่รณรงค์สถานที่พักได้ปรับใช้รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน ตามความเหมาะสมของขนาดที่พัก ทำเลที่ตั้ง

1.2 ควรนำรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย แบบไปทดลองใช้ และประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้ทราบภาพลักษณ์ของโรงแรมที่ชูประเด็นในเรื่องของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

1.3 รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย ไปใช้อาจเพิ่มในเรื่องของภูมิปัญญาท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการเผยแพร่รณรงค์สถานที่พักได้ปรับใช้รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียนตามความเหมาะสมของขนาดที่พักทำเลที่ตั้ง

1.2 ควรนำรูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย

ไปทดลองใช้และประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยว
ได้ทราบภาพลักษณ์ของโรงแรมที่ซูเปอร์เด่นในเรื่อง
ของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

1.3 รูปแบบการจัดการธุรกิจที่พักเพื่อ
การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นใน
การรองรับประชาคมอาเซียน จังหวัดเชียงราย
การนำไปใช้อาจเพิ่มในเรื่องของภูมิปัญญาท้องถิ่น
และการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่าง
ยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาถึง
ปัจจัยด้านอื่นๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยว
จังหวัดเชียงราย และเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว
เพื่อให้ทราบถึงความต้องการของนักท่องเที่ยว

2.2 ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการ
เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะ
ในประเทศอาเซียนเนื่องจากในปัจจุบัน นักท่องเที่ยว
จากประเทศต่างๆ มาท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงราย
มากขึ้นเพื่อนำข้อมูลไปปรับปรุงด้านการท่องเที่ยว
ของจังหวัดเชียงรายให้มีคุณภาพ ดึงดูดให้นักท่องเที่ยว
กลับมาเที่ยวซ้ำ ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเกิดความ
ประทับใจ

2.3 ควรมีการศึกษากิจการการจัดการธุรกิจ
ที่พักเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม
กับพื้นที่อื่นๆ

บรรณานุกรม

- โชติกา พรทิณผล. (2556). แนวทางการบริหารจัดการโดยใช้มิติทางวัฒนธรรมจังหวัดร้อยเอ็ด. ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ดุ่ม ชุมสาย และ ญิบพันธ์ พรหมโยธี. (2557). ปฐมบทวิชาการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2558). สรุปสถานการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศ จังหวัดเชียงราย พ.ศ. 2552 – 2558. สืบค้นเมื่อ 7 ธันวาคม 2558 จาก : <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries23.html>
- หอการค้าไทย. (2558). ท่องเที่ยวไทย ปรับตัวสู่ประชาคมอาเซียน. สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2558, จาก <http://www.thaichamber.org/scripts/detail.asp?nNEWSID=4623>
- อนุรักษ ไกรยุทธ. (2557). การพัฒนารูปแบบการจัดการธุรกิจอุตสาหกรรมโรงแรมในประเทศไทย. สาขาวิชา: การพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมและทรัพยากรมนุษย์. ปริญญาานิพนธ์บริหารธุรกิจดุสิตบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- Bender, A. (2013) Survey: two-third of travelers want green hotels: here's how to book them Forbes (2013). Retrieved July, 2015 <http://www.forbes.com/sites/andrewbender/2013/04/22/survey-two-thirds-of-travelers-want-green-hotels-heres-how-to-book-them>
- APAT. (2002). Italian National Agency for the Protection of the Environment and for Technical Services (APAT). Tourist accommodation EU eco-label award scheme—Final Report. (p. 28). Rome, Retrieved March 15, 2006, from <http://www.apat.gov.it/certificazioni/site>.
- Bohdanowicz, P. (2005a). Environmental awareness and initiatives in the Swedish and Polish hotel industries—Survey results. International Journal of Hospitality Management, Retrieved 25 October 2005, <http://www.sciencedirect.com/science?>
- Cummings, L. E. (1997). Waste minimization supporting urban tourism sustainability: A mega-resort case study. Journal of Sustainable Tourism, 5(2), 93–108.
- Dewhurst, H., & Thomas, R. (2003). Encouraging sustainable business practices in a non-regulatory environment: A case study of small tourism firms in a UK national park. Journal of Sustainable Tourism, 11, 383–403.
- Enz, C., & Sigauw, J. A. (1999). Best hotel environment practices. Cornell Hotel and Restaurant Administration Quarterly, 40(5), 72–77.
- IH & RA. (2004). International Hotel & Restaurant Association 2004 Environmental Award “Innovation in Environmental Best Practice.” Retrieved November 10, 2004, from <http://www.ih-ra.com/S>.

- Institute of Technology Bundung. (1995). Tourism Technology. Poster Paper in 1995 Swiss-indonesia Forum on Culture and International Tourism, August 22-25, 1995. Yogyakarta, Indonesia, Institute of Technology Bundung.
- Kirk, D. (1998). Attitudes to environment management held by a group of hotels managers in Edinburgh. *International Journal of Hospitality Management*, 17(1), 33-47.
- Le, Y., Hollenhorst, S., Harris, C., McLaughlin, W., & Shook, S. (2006). Environmental management: A study of Vietnamese hotels. *Annals of Tourism Research*, 33(2), 545-567.
- Mensah, I. (2005). Environmental management practices among hotels in the greater Accra region. *International Journal of Hospitality Management*. doi:10.1016/j.ijhm. 2005.02.003.
- Nzama, A.T. Mogi, L. M. & Ngcobo, N. R. (2005). Workbook-I Tourism Workbook for Educators: 2004 Curriculum Statement. (Unpublished) Tourism Workshop Educational Materials). Centre for Recreation & Tourism, UZ. And Tourism KwaZulu-Nation, University of Zululand.
- Ricaurte, E., Verma, R., & Withiam, G. (2012). Hospitality sustainability reporting: Slow, steady progress [Electronic article]. *Cornell Hospitality Roundtable Proceedings*, 4(8), 6-17. Publication Date 12-1-2012 http://scholarship.sha.cornell.edu/chrconf/?utm_source=scholarship.sha.cornell.edu%Fchrconf%2F20&utm_medium=PDF&utm_campaign=PDFCoverPages.
- Trung, D. N., & Kumar, S. (2005). Resource use and waste management in Vietnam hotel industry. *Journal of Cleaner Production*, 13, 109-116.
- Watkins, Edward B. (1994). Do guests want green hotel Lodging Hospitality 50.4 (Apr 1994): 70. Copyright Penton Publishing Apr 1994 (4)70. Cleveland. Penton Media, Inc., Penton Business Media, Inc.
- Yamane, Taro. (1976). *Statistics: An Introductory Analysis*. 2nd ed. Newyork : Harper and Row Publication.

**Academic
Journal Institute
of Physical Education**

